

отговори той; но никога нетрѣбва да отхвъргате искрениыя си пріятель, макаръ той въ какво и да е състояніе. Ако съмъ ви потрѣбенъ, кажете ми свободно и ако не ви послужи тогава щѣ бѣдѣ найлошъ човѣкъ на свѣта.“ Стисна ми сетнѣ яко рѣжжѣтъ и бързешкомъ си замина.

Маріа. (смѣтена) Ліубко је единъ добръ човѣкъ.

Шеф. (подиръ малко мълчаніе, въ кое-то той глѣдаше съ нѣкаквъ немирность Маріинъ) това нетрѣбваше да ти казвамъ ама . . .

Маріа. (нѣщо) Защо да нетрѣбваше?

Шеф. Единъ човѣкъ, кой-то ти је былъ нѣкога първо либе. —

Маріа. Азъ съмъ вече отъ осамъ години на самъ твоя съпруга.

Шеф. Единъ човѣкъ, кой-то и сега тя още обича. —

Маріа. Такъвъ човѣкъ, като него, може и да мя обича.

Шеф. Па можехте и да ся земете ако не бѣхъ азъ.

Маріа. Не ми хоротувай, моля ти ся, вече нищо за това.

Шеф. Горкый-тъ Ліубко! тогава немаше що да стори и трѣбваше да вы ответпи на мене, зашто-то бѣхъ богатъ, а сега је Ліубко богатъ, а азъ съмъ сиромасъ.

Маріа. Каква полза имамъ азъ отъ негово-то богатство? и богатство-то му може ли да смали мое-то къмъ тебе уваженіе?

Шеф. Азъ да не бѣхъ, ты щеше сега да бѣдешъ благополучна жена.

Маріа. Мигаръ съмъ азъ злополучна? —